

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24Co/84/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117221279
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117221279.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore strán žalobcu: M. a U. G., I. S., XXX XX H., V.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, XXX XX B., o zaplatenie 377,68 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp 235/2017 - 28 zo dňa 22.03.2018 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch II. a III..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozhodoval o nárokoch žalobcu na úhrady za služby verejnosti v zmysle zákona č. 340/2012 Z.z., pričom vyhovel žalobe v časti o zaplatení 46,40 Eur a nároku na náhradu poštovného a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol s poukazom na premlčanie nároku. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že predmetný spor je sporom spotrebiteľským a v danom prípade je nutné aplikovať ustanovenie § 5b Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, kedy súd v takomto type sporu prihliadne na premlčanie práva z moci úradnej.

2. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na zásadu úspechu, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že prevažne úspešnému žalovanému trovy konania nevznikli.

3. Proti citovanému rozsudku bolo podané odvolanie zo strany žalobcu, ktorý namietol právny kvalifikáciu súdu prvej inštancie a to, že súd v rozpore so zákonom bral do úvahy premlčanie ex ofo. Poukázal na skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno klasifikovať ako spotrebiteľský vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko ide o zákonnú povinnosť žalovaného platiť koncesionárske poplatky tak ako to vyplýva zo zákona č. 340/2012 Z.z.. Poukázal na to, že strany sporu neuzatvorili žiadny formulárový typ zmluvy a žalobca nevystupuje ako dodávateľ v tomto vzťahu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd nemal možnosť skúmať spor z pohľadu premlčania z úradnej moci. Zároveň poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 07.02.2018, podľa ktorého bolo predmetné ustanovenie posúdené ako nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť v tejto časti a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§

385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

7. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

8. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9. Odvolací súd považuje v zhode so súdom prvej inštancie tento spor za spor spotrebiteľský. Poukazuje a stotožňuje sa s obsahom rozhodnutia Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 6Co/93/2017 zo dňa 29.05.2018, ktorý posúdil predmetnú vec takto:

„Existuje súvislosť medzi službou verejnoprávneho vysielania a sporným poplatkom, či úhradou (tiež „koncesionársky poplatok“), aj keď povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, ktorej priamu hodnotu by tento poplatok či úhrada predstavovala, ale tento poplatok súvisí výlučne s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho prijímača, či rozhlasového aparátu.

Samotný prístup k takejto službe, tiež možno povedať, že je voľným a nepodlieha zaplateniu tohto poplatku ako v prípade napr. zaplatenia poplatku za službu prijímania kódovaných televíznych staníc, kedy až zakúpením príslušného kódovacieho zariadenia možno sledovať takéto televízne vysielanie.

Ak by sa mala dať odpoveď na povahu vzťahu čo možno najstručnejšie, tým elementárnym dôvodom na podporu spotrebiteľskej povahy veci je fakt, že aj v prípade M. - vysielacej služby ide o službu, a ak ju žalovaná neprijala na obchodné účely (tiež profesiu či zamestnanie), tak ide čisto o spotrebu služby. Samotný fakt, že zákonodarca nezvolil zmluvný systém, napr. povinné zmluvné prijímanie predmetnej vysielacej služby, nemôže byť prekážkou pre to, aby státisíce občanov stratili status konzumentov služby. Naopak, svojim spôsobom legislatívne vnútenie televíznej a rozhlasovej služby je jedna z okolností, ktoré majú potenciál ovplyvniť v budúcnosti posudzovanie obchodných praktík M., či nie sú nekalé. Ako M. priznáva, aj keď len sčasti, predsa len aj ona podniká a robí tak v rámci poskytovania služby širokým vrstvám obyvateľstva.

Odvolací súd teda nijako nespochybňuje mimoriadne významné (doslova poslanie) verejnoprávnej M., no bolo by príliš odvážne konštatovať, že M. sa za žiadnych okolností nemôže dopustiť nekalých obchodných praktík, ktorých nosnú reguláciu obsahuje práve Spotrebiteľský kódex. Ak je ale tomu tak, tak na druhej strane sú tu občania ako konzumenti služby očakávajúci, že v prípade nekalej obchodnej praktiky budú na žalobcu dopadať ochranné normy spotrebiteľského práva.

Právne predpisy o ochrane spotrebiteľov pred nekalou praxou sú potencionálne vo vzťahu k širokým vrstvám obyvateľstva tými, ktoré dávajú odpoveď o možných spotrebiteľských konzekvenciách vzťahu medzi M. a prijímateľmi (konzumentmi) predmetnej transmisijnej služby. Smernica Rady 93/13 o

nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nie je pritom jedinou smernicou spotrebiteľského práva. To na margo odvolacích argumentov žalobcu, ktorý ako predpoklad spotrebiteľskoprávnej ochrany považuje len a len existenciu zmluvy.

Nie je úlohou súdu detektívne vyhľadávať potencionálne možné nekalé obchodné praktiky podľa spotrebiteľského kódexu a s tým spojenú existenciu spotrebiteľa. Fakt je ale ten, že unijné predpisy a implementované vnútroštátne právo nevychádzajú z nejakého uzavretého okruhu nekalých obchodných praktík. Zákon ani nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky rozmanitosti života a postihol všetky do úvahy prichádzajúce možné nečestnosti (porov. príkladmo vypočítané nekalé obchodné praktiky podľa prílohy k Spotrebiteľskému kódexu a Smernice 2005/29, napr. „agresívnou praktikou je okrem iného zahrnutie priameho nabádania pre deti do reklamy, aby si kúpili alebo aby presvedčili svojich rodičov alebo iných dospelých, aby im kúpili propagované produkty).

Prekážkou na kvalifikovanie veci ako spotrebiteľskej nie je ani legislatívne usporiadanie vzťahov medzi M. a konzumentmi jej verejnej služby (porov. obdobnú zákonnú reguláciu vzťahov medzi Štátnym fondom rozvoja bývania a konzumentmi „verejnoprávnych“ úverov; zákon č. 607/2003 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania). Isteže je problematické otvárať pri službe M. verejnosti tému neprijateľných zmluvných podmienok, ak zmluvy „nie“, no jednak nie je to celkom tak, pretože istá zmluva predsa len pre existenciu vzťahu existuje a je kruciálna (zmluva o dodávke elektriny), no dôležitejší je fakt, ako sa už súd zmienil, že spotrebiteľskoprávne konzekvencie a nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa predmetnej vysielacej služby vyplývajú aj z možných obchodných praktík, ku ktorým môže dôjsť aj vo vzťahoch založených zákonom.

Za takýchto okolností, ak niet legislatívne uzavretého okruhu do úvahy prichádzajúcich obchodných praktík, ktoré môžu byť nekalé, tak ani čiastočne podnikajúceho žalobcu ako poskytovateľa služby širokým vrstvám obyvateľstva nemožno vylučovať z okruhu subjektov povinných dodržiavať zákaz nekalých obchodných praktík. Žalobca je dodávateľom služby a súčasne protipólom - protistranou spotrebiteľom verejnej transmisijnej služby bez ohľadu na to, či dôjde ku kolízii s normami na ochranu spotrebiteľa. Ani pri vzťahoch, v rámci ktorých niet pochybností o ich spotrebiteľskej povahe (úverové, poisťné a i), spotrebiteľský vzťah nevzniká až porušením práva ale už jeho založením.

Inými slovami tiež povedané, žalobca sa nestáva dodávateľom spotrebiteľskej služby až momentom, keď použije nekalú obchodnú praktiku v rozpore s legislatívou implementovanou na základe Smernice 2005/29 „o nekalých obchodných praktikách“, ale už v čase, keď do vzťahu, z ktorého takáto praktika môže vzísť vstúpi, a to bez ohľadu na formu vzniku vzťahu, teda vrátane jeho založenia zákonom. O to viac, ak právny vzťah s cieľom poskytovať službu širokým vrstvám obyvateľstva (nepodnikateľom) má zmluvný základ nevynímajúc zmluvu o dodávke elektriny so všetkými jej vedľajšími, náhodilými zložkami (accidentalia negotii) a ďalšími súvisiacimi vzťahmi.

Ide o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii. Ak by sa aj pripustila možnosť, že nejde o spotrebiteľský vzťah, potom za relevantné treba považovať vzťahy aj len súvisiace. V tomto smere zákon zaraďuje pod režim spotrebiteľského práva nielen spory zo spotrebiteľských zmlúv, ale aj spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou (porov. slovo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou v § 290 Csp). Napriek skutočnosti, že vzťah priamo medzi platiteľom úhrady a M. nevznikol tým najbežnejším spôsobom („zmluvou“), nemožno prehliadať skutočnosť, že podmienkou jeho vzniku je uzavretie „štandardnej“ spotrebiteľskej zmluvy. Ak teda tento „pridružený vzťah“ má byť nejakým spôsobom právne posúdený, zrejme musí byť posúdený v súlade s prvotnou zmluvou (o dodávke elektriny), od ktorej sa odvíja a ktorá spotrebiteľskou zmluvou nepochybne je.

Záver o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu medzi sporovými stranami podporujú aj argumenty právnej logiky, konkrétne argumentum a contrario. Ak by súd prijal právny záver, v zmysle ktorého M. nemá postavenie dodávateľa, poprel by tým judikaturu Súdneho dvora Európskej únie o vymedzení dodávateľa v prípadoch poskytovania služieb verejnoprávnyimi korporáciami (napr. C-147/16). Z obsahu súdneho spisu je zároveň zrejmé, že žalovaná nevystupuje v právnom postavení fyzickej osoby, ktorá koná v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti. Potom sa zákonite natíska otázka, aký status žalovaná potom má.

K ďalším odvolacím dôvodom.

Námietka verejnoprávnosti ako prekážky pre consumer povahu vzťahu.

Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra Ministerstva spravodlivosti SR, M. je zapísaná ako iná právnická osoba, ktorá v predmete činnosti má celoplošné digitálne vysielanie televíznych a programových služieb, ako aj vykonávanie podnikateľských činností a činností podľa zákona č. 532/2010

Z.z. o rozhlase a televízii Slovenka. V zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z. je M. verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielaťa a televízneho vysielaťa.

Odvolaťel zdôrazňuje svoje verejnoprávne postavenie ako prekážku pre posúdenie vzťahu ako spotrebiteľského. To má aj Štátny fond rozvoja bývania, ktorý poskytuje úvery pri pomerne striktnej zákonnej úprave a aplikačná prax ho posúdila ako dodávatel'a úverov pre spotrebiteľov (porov. rozsudok Krajského súdu v Nitre z 4.5.2017 č.k. 9Co/352/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 18.3.2015 č.k.11Co/359/2014 a iné).

K otázke verejnoprávnosti dodávatel'a služieb zaujal postoj aj Súdny dvor. Aj na belgickú školu ako inštitúciu s verejnou formou vlastníctva, ktorá študentke poskytla úver dopadá smernica Rady 93/13 ES (C-147/16). Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku SD EU vo veci C-59/2012 BKK Mobil Oil Korperschaft des öffentlichen Rechts proti Zentrale Zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, v ktorom Súdny dvor EÚ skonštatoval, že Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení smernica Rady 84/450/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že do jej osobnej pôsobnosti patrí verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, ako je správa zákonného systému zdravotného poistenia.

Je pravdou, že v Smernici 2005/29/ES je použitý pojem obchodník na rozdiel od pojmov predajca, či dodávatel, ktoré používa Smernica Rady 93/13/EHS, no aj v tomto prípade sa riešila aplikácia na subjekt verejného práva, teda zdravotnú poisťovňu, v čom možno nájsť paralelu s postavením M. a s naplňaním jej verejnoprospešných cieľov. Obe smernice majú cieľ zaistiť vysokú spoločnú úroveň ochrany spotrebiteľov, ako to je aj v tomto posudzovanom prípade, čo je dôvodom pre prijatie záverov ohľadom definície pôsobnosti smernice aj na subjekty verejného práva. Bližšie závery možno nájsť v návrhu generálneho advokáta Yvesa Bota zo 4.7.2013.

Ak teda Súdny dvor EÚ pripustil výklad, že verejnoprávne právnické osoby spadajú do rámca Smernice 2005/29/ES, je dôvodné vychádzať z toho, že verejnoprávne subjekty spadajú pod pôsobnosť aj iných smerníc, ktoré majú rovnaký cieľ, nakoľko v podstate všetky verejné právnické osoby sú založené spravidla na to, aby sledovali verejnoprospešný cieľ. Z odôvodnenia citovaných rozhodnutí vyplýva, že ani verejnoprávny subjekt, ktorý je poverený verejnoprospešnou funkciou, nemôže byť oslobodený od svojej povinnosti dodržiavať zásadné pravidlá, akými sú pravidlá odbornej starostlivosti, a to hlavne vo vzťahu k subjektom, ktoré sú zásahom štátu povinné platiť úhradu v prospech takéhoto subjektu.

Tomuto výkladu zodpovedá aj bod 14 odôvodnenia Smernice Rady 93/13 ES, podľa ktorého sa zohľadňujú prípadné nekalé podmienky aj pri dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby cit. „keďže členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru“. Rovnaký záver vyplýva aj z bodu 16 odôvodnenia smernice, „keďže hodnotenie nekalého charakteru podmienok podľa vybraných všeobecných kritérií najmä pri predaji alebo dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby,...“).

K premlčaniu

Žalobca v odvolaní nesúhlasí s premlčaním časti úhrady.

Odvolačiaci súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o spotrebiteľskej povahe predmetnej veci, a preto za správny považoval aj postup súdu, ktorý priznal žalovanej ex offio ochranu, vrátane ochrany pred negatívnymi následkami plynutia času, ak M. odkladala uplatnenie úhrady za mesiac 4/2012 až do roku 2016. M. týmto odkladaním privodila oslabenie vlastného práva.

Odvolačiaci súd teda nespochybňuje právo M. na úhradu, len ho považuje rovnako ako súd prvej inštancie za oslabené do takej miery, že po uplynutí premlčacej doby ho už priznať nemožno. Premlčanie má okrem iného preventívnu funkciu predchádzať uplatňovaniu práva po neprimerane dlhú dobu. Už len z prozaického dôvodu, že plynutie času je priamo úmerné riziku straty dokladov, zabúdanie a celkové sťaženie právnej pozície bežného občana použiť procesné prostriedky. Z tohto pohľadu odkladanie uplatnenia práva nie je poctivé a čiastočne voči laikom aj nečestné. Ak primárne právo únie sleduje vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov (čl. 38 Charty základných práv EÚ), tak podľa názoru odvolacieho súdu pred akýmkoľvek nečestnosťami vrátane nedôvodného odkladania uplatnenia práva. Zdá sa, že dôvodom uplatňovania premlčaných práv na súde je spoliehanie sa veriteľ'a na to, že sa zo strany občana obrana premlčaním neuplatní, čo je v prípade dlžníka, ktorý je laikom, zarážajúce.

Odvolačiaci súd považuje inštitút premlčania práva za účelný procesný prostriedok obrany spotrebiteľ'a a ktorý má aj svoj procesný rozmer (pozri Števček, M.: Zákon a sudcovia; k výkladu ustanovenia § 5b

zákona o ochrane spotrebiteľa In: Justičná revue. - Roč. 67, č. 3 (2015), s. 357-367.) a niet dôvod ho vylučovať z množiny do úvahy prichádzajúcich prostriedkov účelnej obrany spotrebiteľa, ohľadne ktorých má zo strany súdu voči spotrebiteľovi smerovať poučenie, a to 1.vhodným spôsobom, 2. nad rámec všeobecnej poučovacej povinnosti, 3. aj o iných účelných možnostiach obrany (§ 292 Csp; cit., Súd poučí spotrebiteľa „vhodným spôsobom...,nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti...ale ho poučí aj ...o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.).V danom prípade správne súd prvej inštancie prihladol na premlčanie podľa §5b Spotrebiteľského kódexu.“

10. Z vyššie uvedeného vyplýva teda, že základnou odvolacou námietkou bola skutočnosť, že vo veci sa nejedná o spotrebiteľský vzťah, na čo reagoval odvolací súd v predchádzajúcej časti svojho rozhodnutia. Pokiaľ sa týka ďalšieho bodu v odvolaní kde bolo uvedené, že sa dáva do pozornosti aj prijatý nález Ústavného súdu vo veci vedenej pod sp.zn. p.l. US11/2016, podľa ktorého predmetné ustanovenie zákony o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, k tomu odvolací súd uvádza, že s poukazom na uznesenie Ústavného súdu č.k III. US24/06-9 z 11.01.2006, ktorý sa týkal účinkov nálezov Ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ods. 1 písm a/ ústavy vyslovil názor, že „účinky nálezov Ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s ústavou vznikajú do budúcnosti - ex nunc, nie spätne. Nález Ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov nemá účinky do minulosti - ex tunc. V danom prípade by išlo o nedovolenú retroaktivitu. Ústavný súd sa priklonil k názoru, že dodržanie zásady právnej istoty má prednosť pred skutočnosťou, že určitý právny predpis bol nesúlady s ústavou, pričom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že rozhodujúcim pre rozhodnutie je stav v čase vyhlásenia rozhodnutia súdom prvej inštancie. V čase rozhodovania o veci súdom prvej inštancie predmetné rozhodnutie nebolo uverejnené v Zbierke zákonov. V danom období po uverejnení nálezov v zbierke zákonov predmetné ustanovenie § 5 b/ stratilo účinnosť, no naďalej je platné, a to po dobu šiestich mesiacov od uverejnenia nálezov v zbierke zákonov. V súlade s ustanovením § 383 CSP platí, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie, má odvolací súd za to, že je dôvodné potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie aj vo vzťahu k správnej aplikácii ustanovenia § 5 b/ zákona č. 250/2007 Z.z.. Toto ustanovenie bolo platné a účinné v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie a zároveň nestratilo platnosť ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu. Predmetný nález bol uverejnený v zbierke zákonov 27.09.2018, teda doba šiestich mesiacov uplynie dňa 27.03.2019.

11. Stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania s poukazom na skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli a žalobca v odvolaní nebol úspešný.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).